

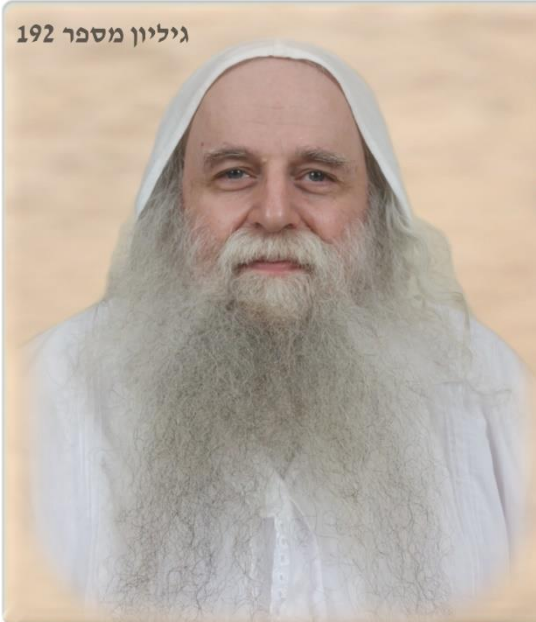

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת פקודי תשפ"ד

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופטרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת פקודי תשפ"ד – השראת השכינה

וגם לאומות יש את התפקיד שלהם, שבע מצוות בני נח. ולא תמיד עמדנו בדרישות הנכונות, ויש לזה תוצאות.

לכל מה שאדם עושה ולא עושה יש תוצאות – באדם הפרטי, וגם בעם ישראל וגם בעולם כולו. כל העולם נבחן ונידון כל אחד ואחד על עניניו, על איך ואם הוא עובד את ה' או לא, מה הוא עושה. אז בזמן שאין בית המקדש "שִׁלְחָנוּ שֶׁל אָדָם מִכַּפְרִי". "שלחנו של אדם" – זו הכנסת אורחים, זה החסד, הנתינה, הצדקה. ה' יעזור.

העסיקה אותי המחשבה שלפני שה' יתברך נתן לנו את המשכן הערב רב גרמו להחטאת ישראל בחטא העגל. והם באו בכישופים שלהם ובחוצפה שלהם, וביקשו מאהרן, דרשו מאהרן שיעשה להם אלהים עבודה זרה שילכו לפניהם והאלוהים הזה יגיד להם מה לעשות. כביכול משה רבינו נפטר, ועכשיו מי ינהיג אותם? רצו מנהיג. ולצערנו יצא מהזהב הזה עגל הזהב.

אז כביכול יצאה איזו מין השראה של הסטרא אחרא. נכון שהסטרא אחרא אין לה שום כח, והאלהים אחרים יונקים משם אלקים דקדושה, ככה מביא האר"י, אבל כשלעצמם אין להם שום כח – רק מהיניקה שהם יונקים. ובכל זאת, הדבר הזה, הרצון שלהם שיהיה אלקים שיגיד להם מה לעשות – כביכול, כמו שאמרתי בשבוע שעבר, נראה לי לעניות דעתי שהם יותר רצו להגיד מה לעשות מאשר שמישהו יגיד להם מה לעשות, לפי הטבע של ההתנהלות שלהם – אבל כביכול הם היו צריכים איזה פסל, איזה משהו.

והשם הקדוש שהיה כתוב שמה בטס שהיה כתוב עליו 'עֲלֵה שוֹר', גרם לזה שהשור הזה היה מדבר, ה' ישמור – בקיצור, איזה 'קונץ', איזה שימוש לרעה, כדי שִׁירָאָה כאילו 'וואו, יש ממשות בעגל הזה' ויעבדו אותו. בכל אופן, השראת הסטרא אחרא, זה מה שהם רצו. לכן השתמשו באהרן, איש החסד, למשוך את השפע באופן בלתי מתוקן.

ערב טוב, שבוע טוב! חודש טוב! מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת פקודי תשפ"ד. בשם ה' נעשה ונצליח!

זה סוף החומש, ויסוף מעשה במחשבה תחילה' – הקמת המשכן. הקמת המשכן, עם ישראל עשה ככל אשר צָוָה, וגם משה. ובסופו של דבר קם המשכן ושרתה שם השכינה, שזו מטרת הבריאה, 'נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים', הוא רוצה להשרות את שכינתו בעולם הזה הגשמי: במדבר – במשכן, ואחר כך בארץ ישראל – בהר הבית, בקודש הקדשים בבית המקדש.

ויש כמה מטרות, כמו שכבר אמרנו: העלאת הניצוצות מדומם צומח חי מדבר, זאת אומרת, העלאת כל הבריאה לעבודתו יתברך, לכפר לעם ישראל והשראת שכינתו. השראת שכינתו, יש לה ענין – שִׁדְעוּ שֵׁשׁ מְנַהִיג לְבִירָה הַזֹּאת, וגם תקשורת בין ה' יתברך לבין הנבראים, באמצעות האורים והתומים. ובמדבר משה רבינו היה נכנס והיה מדבר אתו ה' יתברך בין הכרובים.

ויש בזה דרגות: אם יש בית מקדש עם השראת השכינה עם אורים ותומים, או אין. אז בבית ראשון היה, ובבית שני לא היתה השראת השכינה ולא היו אורים ותומים. ובכל זאת הוא כיפר על עם ישראל, אבל זה לא היה בדרגה של בית ראשון. ואחרי החורבן – אוי לנו... גם הסתלקה הנבואה גם עם ישראל בגלות שעוד נמשכת, "עד כי יבא שילה" ויגאל אותנו במהרה ברחמים. וכל זה כי לא שמענו בקולו יתברך.

ומי שזוכה ללמוד בספר הקדוש 'תנא דְבֵי אליהו', מומלץ מאד, אז הוא יראה מה ה' יתברך אומר על היחסים שלו עם עם ישראל, על הציפיות שלו יתברך מעם ישראל ומה עשינו במשך הדורות. היו דורות טובים יותר, היו דורות טובים פחות, היו דורות גרועים מאד. הוא ברא את העולם כדי שנתקן עולם במלכות שדי"י, זה תפקיד של עם ישראל.

הנה, אחרי הדבר המזעזע הזה – שכמובן תמיד הולך עם "וַיִּקְמוּ לְצַחֵק", שכדי שתשרה הסטרא אחרא צריך לעשות עבירות, כמו שבלעם היה עושה עבירות כדי שתשרה עליו הסטרא אחרא, רחמנא לצלן – אז להבדיל אין סוף הבדלות, בורא עולם מביא לנו את המשכן שתשרה שמה השכינה. זה לעומת זה. כשזה עולה – זה יורד.

אז בעצם אם בן אדם צדיק – הוא גורם להשראת השכינה. בכל דור ודור, אומרים חכמי האמת, נבנה המשכן, אם לא רואים אותו בחוש אז למעלה, הרוחני. אז או שכן אדם בונה את המשכן, או שאני אומר הקטן, רחמנא לצלן, הוא עושה את העגל – עגל הזהב, עבודה זרה, שפיכות דמים, גילוי עריות, כל העבירות הקשות.

אז מה אתה בונה? מה אתה עושה? למה אתה גורם? זו השאלה הגדולה.

אנחנו גם מבינים שמאז שה' יתברך החליט לברוא עולם, היה צריך להביא 'צמצום', נקרא לזה בלשון שלנו 'הגבלה', להמציא את כח המגביל, כי אם אין הגבלה אין כלי, אם אין כלי – האור לא ניכר אלא בתוך הכלי. ולכן היות שהוא עשה עולם, ברא את העולם, זה על ידי מדה, הגבלה זו מדה – מדה, משקל, נפח, כן? כל אלה מגבילים. ולכן גם המשכן מוגבל במדות מדויקות ובחמרים מדויקים ובאנשי מקצוע מיוחדים, חכמי הלב, שהם אלה שעשו את כל הכלים ואת כל המשכן והכל. אז הכל לפי תפריט מיוחד, מדויק.

אבל אז כשבאים להקים את המשכן, משה בא להקים את המשכן, כולם דואגים האם תהיה השראת השכינה או לא, מפני שלמרות שעם ישראל עשה את כל החלק המעשי כמו שה' יתברך ציוה את משה וזה יפה מאד – תמיד יש את החלק הרוחני: האם הם עשו את זה כמו שצריך מבחינה רוחנית? האם עבדו את ה' או משהו אחר חלילה? האם זה היה לשם שמים או לא? האם הם ראויים או לא? האם הם שומרים את התורה והמצוות או לא? ולפי זה יקבע האם תשרה השכינה או לא.

זה לא היה מובן מאליו עד ששרתה השכינה. ברור, זה גם 'דור דעה' וגם משה רבינו בראשם, ובאמת עשו את הכל בלב טוב ונידבו מכספם, מזמנם, מכוחם, וכולם ציפו שה' יסלח על העגל. מביא רש"י שם שברגע ששרתה השכינה אז הבינו שה' סלח להם על ענין העגל, למרות שאמנם הוא סלח אבל הוא נפרע בכל דור ודור.

כן, אז גם היום אותו דבר. יש רצף. עם ישראל הוא אותו עם ישראל, התורה היא אותה התורה, הסטרא אחרא אותה הסטרא אחרא, הפרטית והכללית, שנלחמת בקדושה במה שאפשר להחטיא חלילה ולמנוע את קיום התורה והמצוות. וכל אחד צריך להלחם ביצרו, ביצרו הרע, להתגבר ולעבוד את ה' באמת. וכל זה נותן זכויות.

ומסתבר שכמו שאמרתי, מאז שה' יתברך ברא את העולם על ידי הצמצום וההגבלה – יש לכל דבר מספר, יש לכל דבר תפקיד, הכל מסודר, יש לכל דבר מְכֻסָּה – מה המכסה שצריכה להיות של תורה ומצוות כדי שתשרה השכינה, וכמה רחמנא לצלן, כמות ואיכות, של עבירות צריך שיהיו כדי שתהיה הסתלקות השכינה, כדי שיהיה חורבן בית המקדש, כדי שתהיה גלות לעם ישראל. הכל לפי מספר.

בלשון הקבלה קוראים לזה: כמה מִין נוקבין עולים. מ"ן – זה מִין נוקבין, ראשי תיבות. כמה התעוררות מלמטה יש, ואילו סוגים של התעוררות מלמטה כדי שתהיה אחר כך 'התעוררות מלמעלה' וירד המ"ד, המִין דְּכוּרִין, שזה השפע, השפעה מלמעלה למטה.

אחת מצורות השפע, אחד ה'פרסים' נקרא לזה, זה השראת השכינה. זה הדבר הכי חשוב. כמובן, יש את כל החיות שהעולם מקבל מלמעלה, כל אחד מה שהוא צריך, "זן ומפרנס לכל". אבל יש הבדל בין אם זה "זן ומפרנס לכל" באופן נסתר כביכול בדרך הטבע, כי אין טבע, או אם זה על ידי גילוי פנים.

אז יש מכסה. גם בסוגי ההתעוררות מלמטה: האם אנחנו מעלים מ"ן מספיק בפנימיות התורה? האם אנחנו מעלים מ"ן מספיק בנְגֻלָּה של התורה? בכל דור ודור ובכל רגע ורגע בודקים את הכמות והאיכות של עבודת ה'. ו"ה' צִלְדִּי" – ה' הוא הצל שלך, כמו שאתה מעורר מלמטה ככה מעוררים עליך מלמעלה. אז אין מה להתלונן. כל בן אדם, כמו שאומרים, 'אוכל את הדייסה שהוא בעצמו מבשל'. ככה זה.

וזה גם קשור לגלגולים הקודמים – מה אדם עשה, האם הוא תיקן או קלקל? אם הוא בא לפה לתקן מה שקלקל בגלגול אחר ולא הספיק לתקן, אז לא פשוט החשבון. זה גם חשבון נסתר, אז הבן אדם והעולם מתבלבלים, 'למה צדיק ורע לו...?' – צדיק ורע לו כי יש לו 'חבילה' מגלגול קודם שצריך לתקן. 'רשע וטוב לו' – אולי עכשיו הוא רשע, אבל יש לו אולי זכויות מקודם, אז טוב לו, נותנים לו את העולם הבא בעולם הזה. וכן הלאה. נסתרות דרכי ה'.

אז יפה מאד. שלב ראשון, הקמנו את המשכן. שלב שני, שרתה השכינה. שלב שלישי: איך זה יהיה אחר כך, איך הקשר, הברית הזו בין ה' יתברך לעמו ישראל באמצעות קיום התורה ועבודת הקרבנות ועבודת בית המקדש – איך כל זה יתנהל במשך הדורות? האם זה יחזיק ונספיק להעלות את כל התיקונים וכל המין נוקבין עוד במדבר וכשנגיע לארץ ישראל כבר ניגאל? או שבכלל לא. ואז יהיה בית ראשון, ואולי בבית ראשון כבר תבוא הגאולה, או אולי לא? אולי בבית שני? – אולי לא. אולי בגלות? – לא. אלפיים שנה עוד לא.

אז רוב הזמן לא שרתה השכינה. רוב הזמן – הסתר פנים, חוץ מאשר אצל הצדיקים הגדולים והקדושים הטהורים שיש להם רוח הקודש גם בזמן הגלות, ומזה עם ישראל יונק וחי ויש לו חיות, כן? צדיקים כמו רבינו הבעש"ט הקדוש – הוא מחיה את כל הדורות עד ביאת משיח מעבודת ה' שהוא עשה, מהגילוי פנים שהוא זכה לו.

מאד מומלץ לקרוא את הספר הקדוש 'שבחי הבעל שם טוב' ואת הפירוש שלנו שנקרא 'איש האלוקים', תורידו אותו מהאתר שלנו בחינם. ואז תראו מה זה צדיק יסוד עולם, הבעל שם טוב הקדוש, ואיך עצם העובדה שיש איש אלוקים, ואפילו שהוא כבר הסתלק לפני הרבה שנים, עדיין זה מאיר לנשמות.

זאת אומרת, זה מחזק אותנו באמונת חכמים. אמונת חכמים, זה חשוב כל כך, חשוב כל כך, ושברירי כל כך בדור הזה שגדולי ישראל לא עלינו מסתלקים, כל הזקנים

השמחה, זה לא אומר שאדם צריך לחייך כל הזמן או לרקוד. לא שזו עבירה לרקוד ולשמוח, כן? – אבל השמחה הפנימית, השמחה הרוחנית העמוקה, שבאה מהדבקות בה', כמו שכתוב: "הִסְתַּרְתָּ פְּנֵיךָ הַיְיָ בְּבִהְלִי". למה "הַיְיָ בְּבִהְלִי"? – כי "הִסְתַּרְתָּ פְּנֵיךָ".

אז אם אנחנו שואפים לדבקות העליונה בה' יתברך, שזו אחת המטרות של 'דרך עץ החיים', שזו הדרך הרוחנית שאנחנו מלמדים – נא לקרוא את הספר שלנו הקטן 'דרך עץ החיים', שאפשר להוריד אותו חינם מהאתר. יש שמה את כל הבסיס של עבודת ה' כדי לעלות מעלה מעלה, בעזרת ה' לשם שמים.

אז הדבקות, הדבקות מלמטה למעלה, ההתעוררות שלנו לדבקות, הבירור בין טוב לרע, בין אור לחושך, והמלחמה ביצר הפרטי והיצר הכללי, כל אלה באופן שלא מפסיק לרגע, השאיפה והגעגועים לאבא שבשמים – עצם עשית העבודה הזו של 'דרך עץ החיים' מביאה שמחה. וגם אם אין שום סיבה הגיונית או אוביקטיבית לשמחה – זה מביא שמחה, כי זה מקרב אותנו אליו יתברך.

אם אנחנו מתקרבים אליו יתברך – זו השמחה. ואם אנחנו מתרחקים חלילה ומתלכלכים בעוונות והעבירות, רחמנא לצלך – זו עצבות, עצבות למעלה ועצבות למטה אצלנו.

לכן הצדיקים שמחים, כי הם עושים את תפקידם, משתדלים. תמיד התוצאות בידי שמים. ו"כי נפלתו – קמתיו", וממשיכים במלחמה, ממשיכים וממשיכים בלי לוותר לרגע.

וזו העבודה הנחוצה היום, ולא משנה באיזו דרגה אתה נמצא, או באיזו השקפה אתה נמצא. זה פיקוח נפש לכלל עם ישראל, לְפָרֵט וּלְכָל־לְלַמּוֹד אֶת הַסֵּפֶר הַזֶּה, זה לוקח שעתים, זה שום דבר, ספר מובן ובהיר, ברוך ה'. תלמדו בזה, תקיימו מה שכתוב שם, "וְנָבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֲלִי" במהרה ברחמים!

לחיים! לחיים! לחיים!

"עֲבֹדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה, בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה!" שיהיה חודש טוב ומבורך, "ונהפוך הוא" – שנהפוך את כל החושך

לאור ואת המר למתוק!

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק בעבודתו יתברך.

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

'דרך עץ החיים' היא הדרך שמחדש כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א והיא מעניקה לך את כל הידיעות הנחוצות להפוך להיות צדיק ולעבוד את ה' יתברך לשם שמים על פי פרד"ס התורה הקדושה.

הפֵּץ אוֹתָהּ לְזִיכּוּי הַרְבִּיבִים – "וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה'!"

מתוך נפשי – בוחן פתע

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

ד' אדר ב' תשפ"ד

לעילוי נשמות הנופלים • לרפואת הפצועים • להחזרת החטופים • לשמירה על החיילים.

- א. האם אתה מקשיב להשגחה העליונה?
- ב. יש לך גמישות, או שאתה אדם תקוע?
- ג. אתה מסוגל להקשיב? באמת? בלי שיפוטיים וללא דעות קדומות?
- ד. האם אתה לומד כל הזמן מכל דבר?
- ה. היכן מחשבותיך? כל היום הן בענייני גשמיות ובענייני העולם הזה?
- ו. כמה פעמים ביום אתה חושב על ה' ית', נדבק בו ורוצה את קרבתו?
- ז. כשמשוהו משתבש, כיצד אתה מגיב? – כועס? מתיאש? מאשים? לוקח אחריות?
- ח. אתה שומר על השמחה? אתה שומר על טהרת המחשבה ועל טהרת הלב?
- ט. אתה נלחם ביצר הרע הפרטי וביצר הרע הכללי?
- י. האם אתה מתבודד ופורש שיחתך לפני ה' ית'? אתה סומך עליו? אתה מנסה למצוא חן בעיניו? אתה מפחד מה' ית', או, להבדיל – מבני אדם?
- יא. אם ח"ו עולה בלבך מחשבת כפירה – מה אתה עושה?
- יב. יש לך לב טוב ואתה מרחם על הבריות? או לא?
- יג. מה התכנית המעשית שלך לשמירת השמחה?
- יד. אתה שומר על לשונך? באמת? עד כמה?
- טו. אתה רואה בכל אחד את מעלותיו? ואת חסרונותיו? מה יותר?
- טז. מה אתה עושה אם מתעוררת אצלך גאווה? רצון לנקמה? קנאה? עצבות? יאוש?
- יז. אפשר לסמוך עליך? מלה שלך היא מלה? לא תשכח לעשות את המשימה שהוטלה עליך? כיצד יהיה הביצוע? טוב? חלש? מצוין?
- יח. חשבון נפש לפני השינה אתה עושה? חשבון אמתי?
- יט. איך לימוד התורה שלך? בחשק? כמשא כבד? בשמחה? לשם מה אתה לומד תורה? אתה לומד בכל הפרד"ס? כל יום? את 'דרך עץ החיים' אתה לומד בכל יום?
- כ. מה אתה עושה עם הדאגות?
- כא. האם אתה נזהר מהשפעות שהן הפך התורה והפך רצון ה'? אתה מצליח בזה? מה עוד תוכל לחזק בענין?
- כב. בשמירת הקדושה במחשבה, בדיבור ובמעשה – אתה מתקדם?
- כג. האם אתה מזהה את היצר הרע, את מטרותיו ואת תחבולותיו?
- כד. כמה זמן לוקח לך לזהות מלכודת? בתוך כמה זמן אתה מגרש את היצר הרע ממך ומקטרג עליו אצל ה' ית'?
- כה. כאשר אתה מצליח – אתה שמח, או שאתה מתגאה?

**לחיים! לחיים! לחיים! להתחדד ב'דרך עץ החיים'!
לחיים! לחיים! לחיים! ה'יה שמח בחלקך!**